

ZBORI

REVIJA · NOVE
ZBOROVSKÉ · GLASBE
UREJUJE
ZORKO PRELOVEC

1931

LETNIK VII · ŠTEV · 2

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 3

je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji.

Ima vlog nad Din 430.000.000.—

Telefon št. 2016 in 2016.

Poštni čekovni račun št. 10.533.

Telefon št. 2016 in 2016.

Za vse vloge jamči ljubljanska mestna občina z vsem svojim premoženjem in davčno močjo.

Vloge se sprejemajo na knjižice in na tekoči račun. Naložbe proti odpovedi se obrestujejo po dogovoru kar najbolj ugodno.

Posojila se dovoljujejo na posestva, menice in vrednostne papirje čim najceneje.

Za male trgovce in obrtnike obstoji pri hranilnici kreditno društvo, za pupilne naložbe pa sodni depozitni oddelek.

Za varčevanje mladine izdaja domače hranilnike, za pošiljanje denarja po pošti pa svoje položnice.

Uradne ure za stranke so od 8. do 12^{1/2}.

„ZBORI“

PEVSKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ V LJUBLJANI

revija nove zborovske glasbe. Izhaja šesto leto. Letniki 1926, 1927, 1928, 1929 in 1930 se dobe vezani po Din 80.—, nevezani po Din 50.—. Naročnina za Jugoslavijo v letu 1931 Din 50.—. Partiture vseh v „ZBORIH“ priobčenih skladb so pri upravi lista naprodaj po 1 dinar za 2 strani.

„ZBORI“

PIEVAČKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ U LJUBLJANI

revija nove horske glasbe. Izlazi šestu godinu. Godišnjaci 1926, 1927, 1928, 1929 i 1930 dobe se vezeni po Din 80.— nevezeni po Din 50.—. Pret-plata za Jugoslaviju za godinu 1931 Din 50.—. Partiture sviju u „ZBOROVIMA“ priopćenih kom-pozicija su u prodaji kod uprave lista uz cjenu Din 1.— za 2 stranici.

GLASBENO KNJIŽEVNA PRILOGA

Izhaja vsak drugi mesec

Urejuje Zorko Prelovec, upravlja Jožko Jamnik, izdaja in zalaga pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani (predstavniki Miroslav Ambrožič), vsi v Ljubljani / Naročnina na «Zbore»: za kraljevino Jugoslavijo 50 Din, za Italijo 25 lir, za Češkoslovaško 30 Kč, za Ameriko poldrugi dolar / Ponatis člankov dovoljen le z navedbo vira

Dr. Kozina Pavel (Ljubljana):

JURIJ FLEIŠMAN

Ob zibelki slovenske umetne pesmi.

«Slovenska grlica v domačem logu milo poje,
Povabi spevati drage brate, mile sestre svoje.»

To je bil vabilni klic Grličinega izdajatelja Slovenskega društva.

Kaj je bilo Slovensko društvo, zakaj je izdalo Grlico?

Slovensko društvo in Grlica sta bili le navadni posledici dogodkov, ki so povzročili njuno rojstvo.

Mogočno in košato je staro drevo, a temna senca pod njim ne dá nobenemu drugemu drevesu rasti. Le pomladno solnce, ko prodre skozi brezlistno vejje do tal, vzbudi h kratkemu življenju nežne pomladne cvetke. Brž pa ko orjak ozeleni, zaspe od solnca vzbujene cvetke in čakajo v zemlji vstajenja do naslednje pomladi. Če pa tak velikan pade, bodisi pod ostrino sekire, ali pa ga podre vihra, ker je od starosti že trhel in votel, tedaj vzkipi na prej zasenčenem in zastrtem prostoru obilica novega življenja. Vsa navidezno mrtva semena se vzbude k življenju. Naenkrat nastane na istem prostoru, kjer je rastel poprej en sam orjak, na stotine mladih, krepkih življenj. Vidi se, kakor da gleda vsako posamezno drevesce v lepšo bodočnost, v zaupanju na svojo mladost in moč.

Prav tako so se zbudili po ustavi 15. marca 1848. tudi slovanski narodi, ki so do tedaj komaj životali v temni senci avstrijskega plemstva in nemštva.

A med slovanskimi narodi smo bili Slovenci najbednejši. Čehi in Poljaki so imeli svoje visoko plemstvo, ki se je zavedalo svoje narodnosti. Ti so že stoletja iz svojih bogatih virov negovali in pod-

pirali umetnost. Ti narodi so bili sicer politično brezpravni, a imeli so vendar že svojo lepo razvito kulturo. Kaj pa mi Slovenci? Ob revoluciji l 1848. smo bili brezpraven narod tlačanov in naš jezik so smatrale oblasti za jezik dekel in hlapcev, ki ni bil drugod upoštevan ko v vaški cerkvi. Nemško uradništvo je uradovalo v nemškem jeziku. Vse

šole, tudi osnovne, so bile nemške. Trgovina in obrt je bila v nemških rokah. Le majhna je bila peščica narodno zavednih mož, ki so z navdušenjem pozdravili ustavo ter so hitro organizirali narod, in že 6. maja se je ustanovilo prvo Slovensko društvo, katerega predsednik je bil doktor Janez Bleiweis. Kakšno društvo je bilo to? Ko rajnki Krjavelj, ki je imel za kuhinjo, spalnico in hlev svoje koze en sam prostor. Tako je moralo Slovensko društvo skrbeti prav za vse potrebe naroda. Bilo je sicer politično društvo, ki si je zastavilo nalogo, slovenskemu jeziku priboriti ugled v javnosti, v uradu in v šoli, a skrbeti je moralo prav

tako tudi za slovensko slovnico in druge knjige ter prirejati koncerte in gledališke predstave. Gotovo je imelo to naše društvo najširši delokrog, a vendar je bila prva njegova skrb, vzbuditi v narodu ponos, da smo Slovenci. Bleiweis je pisal v Novicah v uvodu poročila k drugi Besedi 19. maja tole: «Eden izmed najbolj gotovih in najpotrebnejših pripomočkov za povzdigo in razširjanje domačega jezika je, da ga spravimo večkrat ali v pesmih ali v govoru v gledališče in drugo očitno zbirališče.» Da so bili koncerti in gledališke predstave Slovenskemu društvu le sredstvo, vzbujati

narodno zavest in pripomoči slovenščini do ugleda, nam priča tudi stavek iz istega poročila: «Gospodom in gospodičnam, ki so petje in govore provzeli, gre čast in hvala cele domovine, da pomagajo narodnosti na noge.» Kako zelo se je ta nakana Slovenskemu društvu posrečila, spoznamo iz poročila o prvem koncertu v Novicah (str. 95.): «Vsi pevci so obilo zbranim tako močno dopadli, da niso bili zadovoljni, jih le enkrat slišati; iz vseh vrst je donelo „Še enkrat, še enkrat!“ in «torej se (Slovenskemu društvu) lepo zahvalimo za to veselico in ga prosimo, da bi jo nam kmalu in večkrat ponovilo, ne le v pesmih, temveč tudi v celih igrah.» In prav tako ko na prostoru padlega gozdnega velikana je vzkliko tudi v nas bujno narodnostno življenje. V bratski slogi so tekmovali vsi stanovi za procvit slovenskega naroda.

Ker se je baš petje izkazalo kot najčarobnejše probudno sredstvo, zato gre onim glasbo goječim možem, ki so s svojimi pesmimi izpodbujali narod, največja zahvala. In kateri so ti možje? V prvi vrsti stoje neomajno slovensko čuteči Jurij Fleišman, Grégor Rihar, Blaž Potočnik in Martin Slomšek. Neomenjen pa ne sme ostati Gašpar Mašek, prav dober muzik, ki pa ni delal iz narodnega navdušenja, pač pa je bil močna opora omenjeni trojici. «Tako gre hvala Mašku, vodju gledišnega glasništva,» kakor pišejo Novice na strani 28. leta 1846., «da nam je veselico (Poskušnja kranjskih pesmi) napravil.» Pri omenjeni predstavi so se pele štiri slovenske pesmi, in sicer Blaž Potočnikova «Dolenjska», Fleišmanova «Pesem o železni cesti» ter dvojje Vodnikovih: «Od zadovoljnega Kranjca» in «Moj spomenik», ki sta obe natisnjeni v prvem zvezku Grlice. Tako je prišel Fleišman po Mašku prvič 18. februarja 1846. na gledališki oder in tudi naslednjega leta 1847. so peli v gledališču «Veselico» (En glažek al' pa dva) od «Gorenjskega Jurja».

18. februarja 1846. so privabile slovenske pesmi po poročilu Novic toliko občinstva v gledališče, da se je vse trlo.

Brez dvoma je ta sijajni sprejem slovenske pesmi izpodbudil Fleišmana, ki je bival od l. 1845. stalno v Ljubljani, k intenzivnemu delu. Smernica njegovega delovanja je bila po duhu tedanjih dni «Vse za narod!» popolnoma določena, Peti je moral le tako, da ga je narod razumel in vzljubil. Umetno pesem je moral začeti graditi tam, kjer je narod s svojo zgradbo nehal. Višek užitka je bila narodu lepa «viža» (napev ali melodija) in junak dneva je bil izumitelj lepega napeva. Tako ima v Grlici vsaka pesem označen izvor z besedo: Napev starokranjski, Fleišmanov, Potočnikov itd. In Fleišmanovi napevi so bili od vsega početka tako ljubki, neprisiljeni in gladko tekoči, da se ni čuditi, da si je narod veliko njegovih pesmi popolnoma pril-

stil in jih danes, seveda po narodu prikrojene, pojo po vsej Sloveniji.

O takratnem slovenskem petju je pisal Martin Slomšek v Drobtinica h l. 1857., da so peli na Štajerskem le enoglasno, na Kranjskem pa dvoglasno. Slovenska ušesa so bila tedaj vajena le konsonančnih terc in sekst, o harmoniji ni bilo govora. Tudi to je moral Fleišman s svojimi sovrstniki upoštevati in zato je njegova harmonizacija preprosta. Po večini je imel bas le toniko ter dominantno in le poredko je vpletel kak sekst-akord ali kak kvartsekst-akord, kajti te harmonije so bile našim prednikom nekaj nezaslišane. Pa še za tako preprosto prikrojene pesmi niso imeli došti izurjenih pevcev. Tako ni bilo nič posebnega, če so isti napev (melodijo) izvajali kot samospev s spremljevanjem klavirja ali pa štiriglasno, bodisi v mešanem ali pa moškem zboru, kakršne pevce so pač imeli.

V podkrepitev svoje trditve navajam sledeče: V prvem zvezku Grlice (nova izdaja) objavlja Fleišman na str. 12. sedaj že popolnoma ponarodelo «Luna sije». Pisana je čisto jasno za štiri moške glasove. Harmonija je preprosta, bas ima po večini le toniko in dominantno. Za tedaj pa je bila brez dvoma velika težkoča kvartsekst-akord četrttega, kvintsekst-akord petega ter sekst-akord sedmega takta. Tudi štirje poltoni v basu predzadnjega takta so bili za pevce kaj trd oreh. Ta pesem se je izvajala na drugem koncertu 19. maja l. 1848. Iz poročila v Novicah, str. 110, pa izvemo o njej sledeče: Pela se je Luna sije, «katero je gosp. Fleišman v kaj prijeten napev zložil, katerega je gosp. pevec tudi prav lepo zapel in poslušalcem globoko v srce segel.» «Luna sije», ki je napisana za moški zbor, se je tedaj pela kot solospjev. Zakaj? Najbrž radi gori omenjenih harmoničnih težkoč.

V nobenem poročilu nisem mogel izslediti, ali so se peli zbori s spremljevanjem klavirja ali brez. Vpogled v tretji zvezek Grlice (prva izdaja) pa jasno priča, da so se peli s klavirsko spremljavo. V tem zvezku je na str. 4. objavljena Potočnikova «Dolenjska» za štiriglasen mešan zbor, ali kakor so tedaj rekli, «razstavno, s spremljevanjem klavirja». Klavirska spremljava pa je taka, da se takoj vidi, da nima drugega namena, ko šibke pevce podpirati v harmoniji. Klavir ima samo osnovne akorde brez vsake melodije. Da so pesem lahko peli tudi v moškem zboru, je na koncu zapisana tudi sostavno. V tej obliki pa Potočnik svoje pesmi ni zapisal. To je Maškovo delo. Potočnik jo je zapisal za mešani zbor, brez klavirske spremljave, tako, kakor jo je Fleišman objavil v 3. zvezku Grlice (nova izdaja, str. 4.). Da je bilo tako, sklepam iz poročila Novic l. 1848., str. 96., kjer je zapisal dr. B.: «Ne morem tega dopisa dokončati, da se ne bi zahvalil gosp. Bučarju, ki si je za napravo prve slovenske Besede toliko truda prizadejal;

pohvaliti pa moram tudi gosp. Maška, ki je za klavir napravljena rečila v celo muziko postavil.» To se pravi: Potočnikovemu mešanemu zboru, ki ga je najprej zapisal za klavir, je Mašek pridejal v podporo harmonično šibkim pevcem še lomljene akorde v klavirju.

Dobri, zanesljivi pevci so še danes redki, kaj šele leta 1848.! Kot najboljši pevci so tedaj sloveli Krakovčani, ki so nastopili v drugi Besedi v narodnih nošah, kar je poslušalce še posebno navdušilo.

O njih nastopu pišejo Novice iz l. 1848., str. 110.: «Sklep prve polovice je Dolenjska zdravica, katero so nam naši vrli Krakovčanje v zboru zapeli. Že ko so se praznično oblečeni na gledišču prikazali, so jih poslušalci s tako slavo sprejeli, da ploskanja z rokami skoraj konca ne kraja ni bilo. Še večji ploskanje in vpitje Pravo! Pravo! pa jim je zadonelo, ko so pesem jenjali, katero so morali drugič zapeti. Ti korenjaki pa v resnici tako lepo in ubrano pojo, da mora iz srca vesel biti, kdor jih sliši. Nekateri imajo tako imenitne visoke (Tenore), drugi tako globoke glase (Bass), kakoršni se le redko kje slišijo. Izmed vseh se pa povzdiguje eden z visocim glasom, kateremu, če bi bil v pevski umetnosti popolnoma izučen in bi znal na gledišču igrati, bi mu Dunajčanje gotovo narmanj 5 tavžent gold. na leto plačila dali — zakaj čisti visoki glasi so redki, ker jih glediščni pevci večji del kmalu zapojo, pa tudi zapijo.»

Ali so peli morda Krakovčani brez spremljevanja klavirja? Mislim, da ne, ker so pri istem nastopu peli tudi Potočnikovo Zvonikarjevo, ki je v tretjem zvezku Grlice (prva izdaja) zapisana s spremljevanjem klavirja v taki obliki, kakor smo povedali pri Dolenjski. Tako, ko so izvajali Zvonikarjevo in skoraj gotovo tudi Dolenjsko zdravico, je Maškovo delo. Originalno Potočnikovo delo Zvonikarjeva pa je natisnjeno za klavir s podloženim tekstom v tretjem zvezku Grlice (nova izdaja, str. 6.) za moški zbor, ali sestavno pa v prvem zvezku nove izdaje, str. 22. V vseh treh slučajih pa je pisana v C duru. Dolenjska zdravica, pesem kranjskega naroda, kakor tudi druge narodne pesmi (n. pr. Slovenski duh, Popotnik, Zadovoljni Kranjc, Naprej, Slovenca dom, Slovenska deklica, Tri pesmi v eni, Zdravica, Moj spomenik, Svarjenje, Vse mine, Sarafan, Slovanska reč itd.), kakor so napisane v prvih treh zvezkih Grlice (nova izdaja), so skoraj gotovo delo urednika Fleišmana, ker je bil on, razen cerkvenega skladatelja Riharja, edini jezikovno in glasbeno sposoben, to storiti.

Pa tudi vsebina pesmi je bila po duhu časa določena Fleišmanu. Da so zavzemale prvo mesto domorodne pesmi, ni potreba še posebej poudarjati, ker v teh je vendar ležala probuda naroda in jih je narod kar najprisrčneje sprejemal. Kon-

certi Slovenskega društva niso bili nič drugega kot impozantne narodne manifestacije. Da so po teh narodnih manifestacijah naši predniki nadaljevali svoje narodno navdušenje še pri kozarcu vina, je že stara kranjska navada. Za to je bilo zopet treba navdušenih napitnic, v katerih je bil prav gotovo Fleišman pravi mojster. Da je v tej dobi zmagovala tudi ljubavna slovenska pesem, ni treba poudarjati. Fundament naše umetne pesmi so morale tvoriti predvsem domorodne in ljubavne pesmi ter zdravice.

Le oglejmo si poročilo o prvem koncertu, ali kakor so ga tedaj imenovali, «Prvi besedi», ki se je vršila v gledališču 30. aprila 1848.

Zanimiv je uvod kritike tega koncerta. Natisnjena je v Novicah l. 1848., str. 95.: «Hvala Bogu, da smo spet enkrat, in sicer iz globočine src mile glase svoje domovine v gledišču peti slišali — da smo se smeli spet enkrat na glas veseliti po dolgem trpljenju! Slava in hvala Ferdinandu, ki so nam to neprecenljivo veselje dodelili in nas sovražnih spon oteli, ki so nam toliko let branile, v svoji domači hiši materni jezik govoriti in prepevati. Slava, slava Ferdinandu! Slovenski zbor (društvo) bi pa tudi ne mogel god milega cesarja — —» Dalje čitamo v poročilu: «Venec prvenstva pa damo pevcu pesmi Slovenca dom. Mili in krepki glasovi, kakor je beseda ali pesem nanesla, pa so mu tudi tako iz srca kipeli, da so nam morali v srce seči. Drugič prosimo spet za Slovenca dom in za Popotnika od ravno tega gosp. pevca.»

Nato sledi ocena posameznih točk. Zakaj je ocena zahtevala ponovitev teh dveh pesmi? Slovenca dom je staročeska pesem «Kje dom je moj», katero je Pirnat prestavil na slovenska tla, in je pri nas prav tako vžigala, ko pri Čehih. Prav tako je tudi Popotnik poln domoljubja. Vžgal ni samo po svoji melodiji, temveč še bolj po svoji vsebini.

Spored je obsegal 19 točk (deklamacije, klavir, orkester in petje). Seveda se je tudi ta prireditelj pričela prav po hlapčevsko s Potočnikovo «Slavo našemu cesarju» in se je z njo tudi končala. Saj je bila svoboda le navidezna. Sredi navdušenega veselja na pridobljeni svobodi in enakopravnosti so se pojavili temni elementi, ki so hoteli izrabiti svobodo drugim v škodo. Osvobojeni narodi so si morali sami ustanavljati narodne straže, ki bi naj branile težko izsiljeno svobodo. In domoljub Fleišman je prvi zapel «Pesem stražnikov» po besedilu Malavašičevem.

Jurij Fleišman je bil zastopan na prvem koncertu s štirimi pesmimi, in sicer s «Slovensko popotno» (Popotnik), o kateri, kakor pravi poročilo, da je «prav umetno zložena», s «Pesmijo slovenskih narodnih stražnikov», ki je bila «v krepkem zboru prijetno peta», z «Mornarjem», ki «je prav lepo zložena pesem». «Od gosp. Fleišmana zložen dvospev V spomin Vodnika sta gospodična in gla-

UČITELJSKI PEVSKI ZBOR PO DOMOVINI.

soviti pevec tako lepo pela, da sta ga morala tudi ponoviti.» Razen Fleišmanovih pesmi so peli tudi Potočnikovo «Dolenjsko», dalje Slomškovo «Vesolja dom» (Kje dom je moj?) in «Duh slovenski» (Hej Slovani).

Poročilo se konča: «Ne moremo tega popisa dokončati, da se ne bi zahvalili... ..gospodu Fleišmanu, ki s pravim veseljem in hvalevredno umetnostjo napeve slovenskih pesem zлага. Vsak dober Krajnc je zadovoljen gledišče zapustil z vošilom, da bi nam Slovenski zbor enako veselico zopet kmalu napravil.»
Dr. B. (leiweis)

Moralni kot finančni uspeh prve «Besede» je moral biti izreden, ker sicer ne bi «Slovenski zbor», (sedaj «Slovensko društvo») priredil že čez 14 dni, t. j. 19. maja, svoje druge «Besede».

Poročilo o sporedu se pa prične: «Začela se je beseda s celo muziko, s katero so bili mnogi slovenski napevi (domače viže) zapleteni». Od pesmi prve Besede so se ponovile tri, in sicer Fleišmanov «Ljubi popotnik, četverglasno pet (pri prvi pesmi je bil Popotnik solospjev), nam je razodel v srce segajoče milo krepke glase štirih gospodov», ter «Slovenca dom», ki ga kritik ocenjuje: «Ganjeno serce in solza v očeh poslušalcev je najlepši hvala pesmi in pevcu.» O Potočnikovi «Dolenjski» pa pravi: «Pesem še posebno hvaliti, bi bilo vodo v Savo nositi.» Na sporedu te prireditve je bila tudi Fleišmanova «Luna sije», o kateri smo že poprej govorili, izvirna ilirska pesem «Slovenka» in Vilharjevo «Po jezeru», «katere so morale gospodične dvakrat peti». Med solospevi sta bila: Padovčeva «Moje jutro» in «Moje drago», «ki so vsi izredno ugajali». O uspehu Trnovčanov, ki so pri tem koncertu nastopili, sem že poprej poročal.

Iz tega je razvidno, da so v nemale našim prednikom narodno zavest slovenske domorodne pesmi in med njimi predvsem Fleišmanove.

Tudi drugi koncert je moral dati prav tako v moralnem kakor tudi v finančnem oziru prav zadovoljivo bilanco, kajti že 8. junija je «Slovensko društvo» priredilo gledališko igro Linhartovo «Županovo Micko», ki je kljub silni vročini privabila toliko gledalcev, da je bilo gledališče nabito polno. Pred «Županovo Micko» je bil kratek koncert, pri katerem so zopet nastopili Krakovčani. Število nastopajočih pa je bilo veliko manjše kot prvič. In Bleiweis vprašuje na str. 126.: «Ali jih je kdo zdrazil? Prej ko ne! Zakaj duhovi razprtije si dandanašnji prizadevajo, kjerkoli morejo, edinstvo in spravo podkopati, in ta namen doseči, jih tudi ni sram lagati.»

Velikanski moralni in ne manjši finančni uspeh prvih treh glasbenih prireditev «Slovenskega društva» je društvo napotilo, da je sklenilo izdati vse do sedaj v gledališču pete slovenske pesmi v zbirki «Grlici».

Sesto leto preživlja pevski zbor učiteljstva, šest let se že zbirajo učiteljice in učitelji pod gostoljubnimi strehami Glasbene Maticе, Ljubljanskega Zvona in Ljubljane iz bližnjih in daljnih krajev naše banovine k skupnim vajam, da poleg svojega dela v šoli orjejo z drugimi organizacijami široko polje pevske umetnosti.

Po uspeli turneji po bratski češkoslovaški republikli v letu 1929. se je iz 80 članov sestojeca pevska armada odpravila v marcu pod vodstvom prof. Kumarja v glavna centra vzhodnega dela naše kraljevine pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kraljice Marije. Pot je bila sledeča: Zagreb, Beograd, Novi Sad, Nova Palanka, Vukovar, Brod, Osijek in Sisek, povsod lepo, povsod navdušenje, cvetje in vencji.

V Zagrebu ima zbor že svoje stare prijatelje, ki so tudi sedaj napolnili obširno dvorano Glasbenega zavoda. Zanje je imel zbor poseben program, ker so jim bile Adamičeve «Tri duhovne pesmi», «Potrkan ples» in Osterčeva «Pesem o suhi muhi» ter «Konja jezdi aga» nove. Kakor vsakokrat je tudi sedaj — sodeč po objektivnih kritikah — zbor triumfiral. Le kratek pregled po hrvaški prestolnici in že je zbor nadaljeval ob 11. zvečer pot v Beograd.

Lepo in solnčno jutro je nas čakalo nad kraljevskim mestom, pozdravila nas je ob vhodu naša znanka Sava, pozdravili so nas naši otroci z državnimi zastavicami, tvorec dolg špalir do izhoda: godba in govori... V prestolnici zbor še ni nastopil, zato smo šli s tretetom na delo. Najprej mladinska akademija! Pred nekaj tisoči beograjske šolske mladine je zbor prepeval lažje jugoslovanske vesele narodne pesmi, v teh trenutkih smo postali zopet učitelji, otroci pa učenci...

Glavni koncert se je vršil 5. marca v gledališču pri spomeniku. Kraljica je naznanila svoj prihod. Čakala je publika, nestrpnost za zastorom. Navdušen aplavz je naznanil prihod Nj. Veličanstva, zastor se je dvignil, vsak je uprl pogled na levo stran gledališča, kjer je sedela naša pokroviteljica obdana od najvišjih funkcionarjev vlade v svetli obleki z dragocenim nakitom v laseh. Iz tišine so kipeli aplavzi za vsako odpeto pesem, vsak izmed nas je dal na razpolago vse svoje moči. Vžgal je Adamičev «Potrkan ples», ugajala je njegova «Vragova nevesta», simpatično sta bili sprejeti tudi Osterčevi «Konja jezdi aga» in «Pesem o suhi muhi». Preveč bi bilo govoriti o vsaki točki obširnega programa. Beograjčani so dobili svojo sodbo o pevskem zboru učiteljstva.

Od Save smo hiteli k Donavi v Novi Sad. Mrzlo in deževno vreme sta neugodno vplivala na pevce. Ogledali smo si Srpsko Matico, šole in cerkve, slikali so nas na petrovaradinski trdnjavi, peli smo pred razprodano dvorano, ki ni manjša od unionske. Od tu naprej smo imeli na razpolago tretji program jugoslovenskih skladb. Ker smo bili gosti Novega Sada, smo se razveselili porasta naših financ. Banket v veliki dvorani Oficijskega doma je združil učiteljstvo severa s tovariši juga. V Novem Sadu smo se poslovili od svojih udobnih pulmanov, ki nam jih je dal na razpolago vedno skrbni šef ljubljanskega kolodvora Ludvik ter se odpeljali v navadnih vozovih v Palanko.

Palanka. Majhen kraj, majhna dvorana, a veliko razumevanje, dirigenta Kumra so tudi tu poznali. Zbor je tako rekoč pel vse na pamet in mogočni akordi «Potrkanega plesa» — neugnanca Adamiča — je razdražil poslušalstvo.

Ob 2. ponoči smo nadaljevali pot v Vukovar. Trudni in neprespani smo poslušali pozdravni govor mestnega načelnika, a prijazno mestece in njega gostoljubnost sta nas razvedrili. Sprejela nas je obširna dvorana Hrvatskega doma, vsa slavnostna in polna ljudi. Proti koncu programa so ugasnile električne luči radi kratkega stika, a v medlih žarkih žepnih svetilk, ki so razsvetljevale našega dirigenta, je zbor nadaljeval svoj program. Neprijetnost — a že mora tako biti! V Vukovaru smo zopet dobili svoje pulmane, dobili smo pa tudi svojega predsednika Supančiča, ki je ostal doma radi boleznj, zbor se je nekako pomladil in poživil.

Brod. Koncert, Slovenci, polna dvorana. Nekaj stavkov, ki naj podžgejo idealizem ljudi. Predsednik — še bolan — v postelji, odborniki okoli njega, sejejo in verujejo v zmago

zbor. Prijetnih trenutkov je bilo kmalu konec, zgodaj smo odhiteli v Osijek.

Mesto ravnih ulic in mesto denarja. Na kolodvoru sprejem, pred postajo mladina. Velika reklama je napolnila dvorano osiješkega gledališča. Slovencev, posebno iz železničarske kolonije, je bilo veliko.

Vlak je drvel liki beli kači ves bel in zasnežen v Sisek. Na postaji pol metra snega, govori in petje združenih zborov iz Siska. Prišli so tovariši po 30 do 40 km daleč na koncert. V naprednem in zavednem mestu smo se čutili domače. Sisek ima menda najakustičnejšo dvorano, kar smo jih imeli na turneji. Sisek hrani zastavo postojnskega Sokola, Sisek ima res tovariše, ima pa tudi zlate tovarišice... Sisek so bile naše druge Češke Budjevojice.

Naj končam s par stavki odličnih predstavnikov iz Siska: «Naša pesem naj doni po gorah in dolinah, po ravninah in morju. Naše edinstvo naj bo tako harmonično, kakor je naša pesem...»
Rupnik Vinko.

PEVSKO ŽIVLJENJE V NOVEM MESTU.

Nekje sem bral vprašanje, ali v Novem mestu nič ne pojemo. Videti je, kakor da res ne. Toda pojemo že, le sliši se malo ali nič o našem petju in delu. Dnevno časopisje ima toliko prostora za vse mogoče vesti, za kakšno poročilo o tej ali oni glasbeni prireditvi, zlasti v provinci, ga pa ni in ni. Tako sta skoro čisto neopažena ostala širši javnosti dva nastopa novomeškega pevskega društva «Gorjanci». To društvo ima že lepe uspehe za seboj. Pred dvema letoma je priredilo zelo uspel cerkven koncert z najsodobnejšim programom, lansko leto koncert slovenskih narodnih pesmi, ki je vzbudil tudi v dnevnem časopisju dovolj pozornosti, letos je pa nastopilo pri proslavi praznika narodnega ujedinjenja s po dvema srbskima, hrvatskima in slovenskima narodnima pesmama, 1. marca je priredilo svoj letni koncert.

O slednjem bi radi nekaj napisali. To je bil posebne vrste koncert: pesmi iz Mohorjevih pesmaric! Kaže, kakor da «Gorjanci» gredo obratno pot; najprej so peli zelo moderne skladbe, sedaj pa ležejo v starino. Nazadovanje? Zavest nemoči in utrujenosti? Nikakor! To je dobro premišljena pot. Treba je bilo pokazati, da je društveni zbor kos vsaki nalogi. In to je pokazal. Nato se je pa vrnil k publiki, ki ni odobraval težkega — recimo modernega — programa, ker ga ni umela. V Novem mestu je vokalno-glasbena kultura zelo zaostala. Leta in desetletja ni mogoče zaznamovati nobenega napredka ne v svetnem ne v cerkvenem petju. Šele od leta 1926. dalje se je začelo sveže gibanje, ki naj bi zdrnilo to zasanjano dolensko prestolnico in jo povvedlo iz starih pevskih časov «Dolenjskega pevskega društva» v današnjo dobo pevskega razvoja. Prvi poskus, močan in zdrav, je bila ustanovitev zboru «Glasbene Matice». Po razpadu le-tega je zrastle pevsko društvo «Gorjanci». Oba je poklicala v življenje ista oseba. «Gorjanci» so razmeroma majhen zbor, saj šteje le 24 članov. Toda ima dokaj dobre pevke in pevce, ki se radi žrtvujejo za petje. Zbor je zmožen odpeti tudi zelo težke skladbe, kar je že nekajkrat dokazal (na primer je pel a capella Adamičevo «Domovini», ki je intonačno prilično težka ali Hochreiterjevo «Nočni psalm» ali Adamičevo «Kresovale» ali «Posmehuljo» itd.). Vendar se je vrnil in pričel tam, kjer so Novomeščani in okolica pred toliko in toliko leti ostali. Sedaj bo šlo počasi kvišku in naprej. Kajti namen vsakega pevskega združenja mora biti pevska izomika širokih slojev naroda. Ne sme zbor peti samo samemu sebi, ampak mora vzgajati narod za pevsko umetnost, da jo ljudje čimbolj razumejo in v sebi doživljajo. Treba je pa delati stopnjama, da se ne pojavi vrzel, ki bi postala nepremostljiva. Pevovodja «Gorjancev» je izbral iz Mohorjevih pesmaric res umetniško dovršene skladbe in jih pokazal: vidite, take-le so peli Slovenci pred 30 do 40 leti, pa so še danes lepe in bodo vedno. Uspeh je bil popoln. Poslušalstvo je s pridom sledilo vsem točkam, ki so bile poprej kratko razložene.

«Gorjanci» so krepak in zdrav društveni organizem, ki premaguje vse težave. Tako je tekom preteklega zime moral dvakrat menjati lokal za pevske vaje in je slednjič ostal brez instrumenta. Toda ni se dal streti, celo upogniti ne.

Študiral je brez harmonija in se pripravil za nastop. Člani so pa sklenili, da bodo začeli nabirati pri občinstvu prostovoljne prispevke za društveni instrument. Kaže, da bo nabiranje prav dobro uspelo. Požrtvolnost zboru je hvale vredna; raste pa iz čistih pevskih src, ki vsa čutijo kakor eno s svojim voditeljem. Želeli bi le, da bi Novomeščani znali bolj ceniti to žrtvovanje in ne bi nekateri postrani gledali zborovega dela in napredka. Kajti da ni v Novem mestu «Gorjancev», bi morali danes najbrž odgovoriti, da tu res nič ne pojemo...

Še en hvalevreden pojav moramo zabeležiti. Studenti tukajšnje gimnazije, organizirani v Pomladku Rdečega križa, so v znanem dijaškem idealnem stremljenju sklenili ustanoviti pevski odsek. Naprosili so pred kratkim pevovodjo «Gorjancev», Ludovika Puša, ali bi jih bil pripravljen učiti petja, seveda brezplačno. Ko jim je ta brez oklevanja ustregel, so se pričele vaje. Zbor je zlasti v mešani obliki dobro sestavljen in ima, če izvzamemo v višini nekoliko šibki tenor, prav lepe glasove. Šteje do 40 grl. Navdušenje je znatno, dobre volje pri dijaki in pevovodju dovolj. Napredek je viden od skušnje do skušnje. Če se ne bo pojavilo od kake strani neprijazno stališče in nasprotovanje, se bo zbor zelo dobro razvil in krepko uveljavil.

Železničarji so s svojim zborom le bolj sami zase. V Novem mestu njihovo vztrajno delo skoro ni vidno. To ni prav! Nastopili so z nekaj pesmimi le pri železničarski prireditvi in tuintam zapojo pri pogrebu kakega železničarja. Želeti bi bilo, da se njihov moški zbor uveljavi v javnosti z večjim poudarkom.

Druge posvetne pevske organizacije, ki bi pokazale kaj uspeha, v Novem mestu nimamo. V zadnjem času se menda snuje pevski zbor gasilnega društva. Prav radi ga bomo pozdravili, če bo zmožen življenja, ki bo prineslo v pevsko kulturo svežih utripov.
L. P.

PEVSKI KONCERT PROSVETNEGA DRUŠTVA SV. JOŽEFA V TRŽIČU.

Kot neumorne čebelice so pevci prosvetnega društva v Tržiču. Zadnjih pet let nas na Jožefovo vedno presentijo z lepo izbranim in dobro naštudiranim pevskim koncertom. Zdi se, da jim bo to letno prirejanje prešlo kar v navado — kar bomo seveda vsi z največjim veseljem pozdravili.

Upam, da se je tudi letos njihov trud spremenil v veselje, ko so zagledali polno dvorano pred seboj — (samo nekoliko točneje naj drugič prično...).

Podali so nam 14 pesmi, polovico mešanih in polovico moških zborov. Pevcev je nastopilo krog 40. Pod spretnim vodstvom zares večšega organista Martina Planinška so nam v popolno zadovoljnost podali pesem za pesmijo. Celu čerī, ki so jim pretile v nevarnih disonancah, jih niso kar nič spravile iz ravnesja. Venomer mi je donel po ušesih: «pa kakaj?» iz Lajovčeve slikovite «Medved z medom». Vsakokrat, ko se je ponovilo, je to ljubko vprašanje postajalo bolj simpatično. V Ferjančičevi «Zdihljaji slepega» nas je je lepo vezan, okrogel in poln «solo» kar lepo pobožal.

Tudi moški zbor se je pokazal prav prožnega in gibčnega. Sicer je pa publiki moški zbor tako bolj pri srcu, tudi če bi se glasbeno slabše odrezal. Je pač tak okus ljudstva, dasi ne vedno upravičen. Adamičev «Lucipeter ban» je vžgal, da so morali kar ponavljati. Ljubka in pisana Hochreiterjeva «Uspavanka» s svojimi sanjavimi prehodi je bila lahko zadovoljna s svojimi izvajalci. Iz njenih mehkih, uspavajočih akordov nas je z neodoljivo silo pograbil dr. Schwabov «Potkan ples», ki so ga med navdušenim ploskanjem morali ponoviti. Juvančev «Pastir» nam je pokazal še druge soliste, katerim moramo priznati, da so bili v dobri šoli. Lep nastavek, vezano podavanje in precizno izgovarjanje je skoroda presešlo naše pričakovanje. Končno nam je pevovodja za to priliko še sam spletel «venec slovanskih narodnih pesmi», s katerimi se je program primerno zaključil kot odgovor tistim, ki hočejo ta slovanski duh v nas uničiti, zatreti tiste, ki ga onstran meje s tolikimi žrtvami gojijo, za katere je bil prav ta dan, praznik sv. Jožefa, določen, da smo jih po naročilu svojih škofov v svojih prošnjah priporočili Vsemogočnemu. To misel je končno tudi lepo podaril župnik Anton Vovk v svojem govoru, nakar smo še

stoje poslušali tisto znano, a naše srce s toliko silo razgiba-jočo: «Buči, buči morje...»

V splošnem moram reči, da se kaže pri zboru napredek od leta do leta. Preciznost izvajanja nam je dala misliti, da so bile vaje številne in skrbne. Tudi drugih stvari, ki jih mora pokazati tak koncert, kar se tiče intonacije, dinamike, agogike, deklamacije in podobnih, nismo pogrešali, dasi jim pot kvišku še ni zaprta. Samo parkrat se mi je zdelo, da sem začutil neko utrujenost. Vsi, to se pravi skoro vsi, strogo pazijo na pevovodjo, ki je ne samo z razumevanjem, temveč tudi z vso ljubeznijo do lepe pesmi vodil zbor.

Čudno se mi zdi, pa tudi ne prav, da se okoličani še vedno premalo zavzemajo za te vrste prireditve. Ne rečem o tistih, ki nimajo toliko pevskega daru, toda če gredo pa pevci (okoličani) takrat rajši v kino, ko imajo do koncerta samo nekaj korakov dalje, pa res ne kažejo, da so vneti pevci, ko imajo to priliko vsako nedeljo ali pa še večkrat, koncert pa samo enkrat na leto.

Pevcem in pevovodji naše priznanje, drugo leto — če ne prej, pa gotovo na svidenje!

Levko.

Iz naših organizacij in društev

IZ HUBADOVE ŽUPE J. P. S. V LJUBLJANI.

Odkritje spominskih plošč: 1.) 7. junija 1931. v Beričevem pri Ljubljani prvemu slovenskemu skladatelju Juriju Fleišmanu. Pri odkritju ob 15. uri zapoje združeni ljubljanski pevski zbori: «Slava Fleišmanu» in «V Gorenjsko oziram» (obe v današnji številki «Zborov», kjer se tudi naročajo) ter «Luna sije» v Hubadovi priredbi (posodi Glasbena Matica ljubljanska). Vsi zbori so vabljeni, da prisostvujejo in sodelujejo. Po odkritju pevska zabava na prostem, kjer nastopijo posamezna društva z nekaj točkami. Polovična vožnja do sosednih postaj (Ljubljana, D. M. v Polju,

Zalog in Laze) je dovoljena. Udeležbo in program je takoj sporočiti župni upravi. — 2.) 28. junija 1931. v Cerkljah odkritje spominske plošče Davorinu Jenku, avtorju naše himne. Pri odkritju sodeluje pevski zbor ljubljanske Glasbene Matice. Vsi zbori so vabljeni, da se udeležijo odkritja. Spored bo objavljen v časopisih. Spomenik Davorinu Jenku bo odkrit v prihodnjem letu v Ljubljani.

Na zadnjo okrožnico župe društva ne odgovarjajo. Ali so že vsi spregli? Tajniki, predsedniki in pevovodje ne bi smeli, četudi zbor nima več rednih pevskih vaj. Saj razumemo, ako obmolknejo, kadar terjamo članarino in druge prispevke. Čudno mnenje pa nastane o onem društvu, kateremu smo pomagali z nasvetom, za katero smo posredovali, pa ni glasu od njega.

Slike v bakrotisku p. Hugolina Sattnerja, ki slavi letos 80letnico svojega plodnosnega, bogatega življenja, se dobe vsak čas za 10 Din pri hišnici Glasb. Matice (Vegova ul. 7). Po pošti nekaj dinarjev več, ker jih je treba pošiljati v kartonu. Naročajo se pri Upravi Hubadove župe.

Pevovodski tečaj namerava prirediti uprava Hubadove župe v Ljubljani sredi avgusta letošnjega leta. Stroški za tridnevno bivanje v Ljubljani bi bili minimalni (približno 30 Din dnevno). Prehrano in prenočišča preskrbi uprava župe, kamor je pošiljati prijave.

Pevsko gruštvo «Lira» v Kamniku je priredilo 28. marca t. l. v dvorani Narodne čitalnice v Kamniku lep koncert s sodelovanjem kamniškega salonskega orkestra. «Lirin» zbor je pod vodstvom pevovodje C. Vremšaka pel E. Adamičevo «Zdravico», A. Svetkov «Rožmarin», St. Premrlovo «Moj mu blagoslov», O. Devovo «Še eno» in staro H. Volaričevo «Domovini» za soli, moški zbor in orkester. Orkester sam pa je prednašal Fr. Flotowa uverturo k operi «Marti» ter Ch. Gounodovo fantazijo iz opere «Faust». — Koncert je prav lepo uspel.

Seznam vplačanih prispevkov včlanjenih društev od ustanovitve Hubadove župe. Priobčujemo ta seznam, ker savezno glasilo «Glasnik Muzičskega društva Stankovič» ne čitajo vsi naši člani in ker v njem niso objavljene vse denarne dajatve, katere so vplačala naša društva. Poleg tega pa

naj bi bile prazne rubrike prizadetim društvom memento, izpolnjene rubrike pa vsem v spodbudo. Župna uprava posameznim društvom ne potrjuje vplačanih zneskov, v bodoče pa bomo te zneske vedno objavljali v župnem glasilu.

Letni ulog za J. P. S. pevskih društev	Pevska s.vezna članar na 1 Din za mesec od vsakega člana društva		Za nabavo župnega pisalnega stroja	Pravilnik J. P. S. in žup		
	L. 1930	L. 1931				
1. Pevski zbor «Glasbene Matice» v Ljubljani	150—	150—	364—	512—	500—	20—
2. Pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» v Ljubljani	150—	150—				20—
3. Pevski zbor narodnega železničarskega glasbenega društva «Sloge» v Ljubljani						
4. Slovensko pevsko društvo «Krakovo-Trnovo» v Ljubljani	150—	150—	126—	60—		
5. Slovensko glasbeno društvo «Ljubljana» v Ljubljani	150—	150—	150—		300—	
6. Pevsko društvo «Slavec» v Ljubljani				90—		
7. Pevski zbor učiteljstva U. J. U. v Ljubljani	150—				500—	20—
8. Pevski odsek «Grafike» v Ljubljani		150—				20—
9. Pevsko društvo «Cankar» v Ljubljani						
10. Pevsko društvo «Bežigrad» v Ljubljani (za Bežigradom)						
11. Pevsko društvo «Zvezda» v Mostah pri Ljubljani		150—			50—	
12. Slovensko pevsko društvo «Moste» v Mostah pri Ljubljani	150—				50—	
13. Pevsko društvo «Sava» v Ljubljani	150—	150—				
14. Pevsko društvo «Zarja» v Tacnu pod Šmarno goro						
15. Glasbeno društvo v Hrastniku						
16. Glasbeno društvo v Zagorju ob Savi						20—
17. Pevsko društvo v Domžalah					50—	
18. Pevsko društvo «Zora» na Ježici		150—				
19. Pevsko društvo «Lipa» v Litiji	150—					
20. Pevski zbor slovenskega bralnega društva v Tržiču						
21. Prvo slovensko pevsko društvo «Lira» v Kamniku	150—	150—				
22. Pevsko društvo «Zvon» v Šmartnem pri Litiji	150—	150—				
23. Glasbeno društvo v Kočevju		150—				
24. Pevsko društvo «Zvon» v Trbovljah	150—	150—	301—	300—		20—
25. Pevsko društvo «Ljubljanica» na Vrhnikih		150—				20—
26. Pevski zbor «Čitalnice» v Šiški		100—				
27. Celjsko pevsko društvo v Celju		150—				20—
28. Pevsko društvo «Loški glas» v Lokah pri Zagorju ob Savi		150—				20—
29. Pevsko društvo «Sava» na Jesenicah		150—		78—		20—
30. Pevsko društvo «Logatec» v Dolenjem Logatcu						
31. Pevski odsek Sokolskega društva na Jesenicah						

VII. kongres J. P. S. se vrši letos 30. in 31. maja ter 1. junija v Somboru. Ker je dovoljena za delegate četrtinska vožnja po železnici, naj bi bila tudi iz Slovenije udeležba velika. Zveza zelo pripravna. Odhod iz Ljubljane 29. maja ob 19.50 s polovično vozovnico (Din 136.50 za brzi vlak), ki velja za brezplačen povratek. Prihod v Sombor 30. maja ob 10. uri. Legitimacije razpošilja župna uprava.

Pevski praznik dne 8. aprila t. l. se je izvršil z do sedaj še ne doživljenim velikim uspehom, h kateremu je mnogo pripomogla discipliniranost naših pevskih čet. Nastopilo je 13 v Hubadovi župi včlanjenih društev in pokazalo uspehe svojega smotrnega dela. Naj sledi poročilo o koncertu iz peresa skladatelja prof. E. Adamiča:

«**K o n c e r t H u b a d o v e ž u p e.** Nastopilo je 13 pevskih zborov in skoraj vsi so pokazali razveseljiv napredek zborovskega petja pri nas. Povodom svoje prve letne redne skupščine je v nedeljo popoldne v Unionu priredila pod vodstvom župnega pevovodje Zorka Prelovca Hubadova župa koncert, na katerem je nastopilo 13 pevskih zborov, včlanjenih v Hubadovi župi, ki je sama kot celota del Južnoslovenskega pevaškega saveza, stoječega pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja. Rekordni obisk tako s strani pevskih zborov, kakor s strani poslušajočega občinstva je dokazal, da se interes za naše pevsko delo krepi. Napredek je v resnici ogromen in naravnost presenetljiv. Skoro vsa pevska društva so dosegla letos same lepe uspehe, kakršnih bi v tako kratkem času ne bilo pričakovati. Linija napredka se je tokom enega samega leta strmo dvignila. Nedeljska revija naših pevskih zborov je dokazala, da se v njih vrši intenzivno, smotreno, samozavestno delo, ki je vredno vsestranskega uvaževanja, in najširše podpore vseh faktorjev, katerih dolžnost je, bdeti nad našim glasbeno-kulturnim napredkom. Ako bi bila ta podpora še krepkejša, bi v nedeljo v Unionu slišali še dokaj več pevskih zborov, saj to daleko ni bilo vse, kar v Sloveniji poje. Pogrešali smo znanih pevskih zborov iz Kamnika, Tržiča, Kočevja, Litiče, šmartnega itd., ki bi se prav gotovo te plemenite tekme udeležili, ako bi jim to dopuščale n. pr. gmotne razmere. Vemo, da se tudi oni vesele uspehov bratskih društev, vemo, da tudi oni delajo in napredujejo in jih v bodočih vsakoletnih koncertih pričakujemo. Izmed 13 pevskih zborov jih je bilo 9 iz Ljubljane in okolice, in mislim, da so to bila skoro vsa pevska društva, včlanjena v Hubadovi župi, kar jih zmore Ljubljana. To pa je razmeroma več, kakor zamoreta pokazati Zagreb in Beograd. Učiteljski pevski zbor se nahaja na pevskem potovanju, Grafika menda ni včlanjena v župi, oba ta dva zbora pa za nastopivšimi nikakor ne zaostajata. Vsa ta slika pevškega udejstvovanja je dokaz, da smo Slovenci v resnici rod pevcev in da Ljubljana v zborovskem oziru zavzema prvo mesto v državi. Preveč prostora bi zavzelo podrobno, strokovno poročilo o posameznih pevskih nastopih, zato naj sledi le nekoliko opazk k poedinim izvajanjem. Mislim, da pri tako resnem stremjenju vseh nastopivših evfemistično barvano poročilo ne bi bilo na mestu, zato je treba povedati poleg dobrih strani tudi slabe, ki se dajo izlaska popraviti.

Kot prvo je nastopilo «**G l a s b e n o d r u š t v o**» iz Hrastnika. Pevovodja Čander Davorin. Okoli 50 pevk in pevcev, mladih, svežih, morda nekoliko preveč odprtih glasov, z odločnim, sigurnim, semtertam dokaj ostrim predvajanjem. Hrastničanje so prišli celo s svojim malim orkestrom, kar je dalo njihovemu nastopu barvitost in je obenem dokazalo, da je njihov pevovodja glasbeno lepo naobražen, razborit in praktičen mož. S tako skupino je uspeh vnaprej zagotovljen, zlasti še, ako ima pevovodja pri izbiri programa srečno roko.

Pevski zbor «**Čitalnice**» v Šiški, okoli 24 moških pevcev, je še mlad, nekoliko boječ, v glasovih prijeten, mehak, se drži skromnega programa, kar je z ozirom na kratek obseg zbora popolnoma pravilno. Pevovodji Novaku Janku priporočamo, da pazi skrbneje na pevsko zlogovanje in izgovarjanje. Na vsak način bo Šiška, že z ozirom na svojo znamenito čitalniško tradicijo, kmalu zmogla dati več. Pogoji za to so dani, zbor je svoj krstni nastop srečno prestal.

«**S l a v e c**» kot tretji je nas vse razočaral. Moram odkrito povedati, da je bil njegov nastop izmed vseh najslabši. Vzroki za to očividno in žalostno propadanje so notranji.

Večno menjavanje odbora in pevovodij vpliva le kvarno. Prepričan v hiši uničuje vse nekdanje uspehe. «**Slavec**» ima pevske sreče čimdalje manj, vsi mlajši zbori ljubljanski, pa tudi izvenljubljski, stopajo mimo njega navzgor. Tu treba brezobzirne, energične operacije in vse se bo dalo še rešiti. Ne strinjam se s pevovodjo Premelčem Mirkom glede interpretacije petih stvari, tudi ne s šolo glasovnega materiala zbora, iz katerega bi se pri nekaterih izpremembah končno vendarle dalo kaj narediti. Upajmo, da «**Slavec**» krene kmalu na boljšo pot.

Pevsko društvo «**Z v e z d a**» iz Most pri Ljubljani (okoli 32 moških glasov) s pevovodjo Avsenakom Mirkom je močno ambiciozno, dobro vpeto, izglajenih, zvočnih, umerjenih in umirjenih glasov. «**Zvezdi**» se obeta lepa pevska karijera. Naj se svojega voditelja drži, inteligenten, muzikalen, v resnici dober pevovodja.

Trboveljski «**Z v o n**» s pevovodjo Molom Oskarjem v moškem in mešanem zboru se je izvrstno predstavil. Ves zbor šteje okoli 60 grl, poje sigurno, močno sugestivno, varuje ljubosumno svojo veliko pevsko tradicijo. Tako zbor kot vodstvo sta v eno zlita. To je garancija za uspešno, plodno bodoče pevsko delo.

Prijetno so nas iznenadile «**D o m ž a l e**» s svojim malim, a brihtnim zborom pod vodstvom Mavriča Ferda. Mladi, ljubeznivi glasovi, korajžni. Ta njihov prvi nastop v Ljubljani se jim je izvrstno posrečil.

Za «**Domžalami**» je sreski šolski nadzornik Bezeljak v lepih, jedrnatih besedah pozdravil publiko in pevce ter razglasil odlikovanja pevcev, ki dolgo let sodelujejo marljivo in vztrajno pri svojih zborih. Odlikovani so bili s savezno medaljo in prejeli kot potrdilo savezno diplomu. Takih zaslužnih pevcev je preko 70. K zasluženemu častnemu odlikovanju jim tem potom iskreno čestitam. Za Bezeljakom se je oglasil župni pevovodja Prelovec, pojasnil velik pomen pevskega praznika ter opravičil pevski zbor Glasbene Matice, ki radi intenzivnih vaj za predstoječi slavnostni koncert ob priliki 80letnega jubileja p. Hugolina Sattnerja ne more nastopiti s celotnim programom. Ob govornika sta bila topla aklamirana. Za njima je nastopil pevski zbor Glasbene Matice s pevovodjo Mirkom Poličem. O izvajanju Glasbene Matice pač obširneje govoriti ni na mestu, ker njen nastop presega vsako prazno hvalo. Z njim je Glasbena Matica kronala prvi del koncerta, ga sijajno zaključila in mu dala tako rekoč svoj imprimatur.

Med odmorom živahno vrvenje, razgovarjanje, debatanje po hodnikih, vse je veselo, živo zadovoljno, kajti nastopi so se vršili brezhibno, kot na niti, vse je šlo gladko, vse po sreči, vse je edino v tem, da je to najlepši pevski praznik, vse odlikovancem čestita. Naj objavim tu govor sreskega šolskega nadzornika Bezeljaka, ker je v njegovih besedah vse, kar izpričuje pomembnost slavnostnega dne.

Slavna gospoda!

Južnoslovenski pevački savez, pod najvišjim pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja, je odlikoval starejše pevce in zasluzne delavce pevskih društev, včlanjenih v Hubadovi župi, s savezno diplomu. Gotovo je med našimi pevci v posameznih društvih še zaslužnih veteranov, a so nekatera društva menda pozabila prijaviti njihova imena. Uprava Hubadove župe izrablja prav današnji dan, svoj prvi veliki župni pevski praznik, za to sicer skromno, a lepo in pomembno slavje. Saj pravi pevec je skromen idealist, ki ne računa z zakladi. Zanj veljajo prav dobesedno Prešernove besede: «**Slep je, kdor se s petjem vkvarja...**»

Njegov prekrasen zaklad je v grlu in srcu njegovem. Srečen je, da osrečuje z lepo pesmijo hvaležne poslušalce, pa najsi, da mora, kar se, žal, pogosto dogaja po napornem delu, še iz svojega žepa poravnati deficit. Vendar pa naj bo to, res lahko rečemo, več kot krvavo zaslužno odlikovanje starejšim vsaj malo zadoščenje in priznanje za njihovo neprecenljivo delo, ki je res malokdaj pravilno cenjeno in vpoštevano, mlajšim pa spodbuda, da tudi oni s takim veseljem in navdušenjem slede stopnjam idealizma, vztrajnosti in požrtvovalnosti, s kakršno so današnji odlikovanci gojili našo lepo pesem. Ne zakopavajmo talentov neplodno, ker bi bil v resnici neodpustljiv greh, ako bi zanemarjali najlepše darove, kar nam jih je Bog dal. Strnimo se v

zmagoslavno pevsko armado, v mogočno velesilo, ki bo s svojim orožjem lepote, srca, prijateljstva in ljubezni objela ves svet. Naj žive naši odlikovanci, naj živi naša slovenska, jugoslovenska, slovanska pesem!

V drugem delu se je kot prvo predstavilo pevsko društvo «K r a k o v o - T r n o v o» pod vodstvom Gröbminga Adolfa. Okoli 40 moških glasov, smotreno izoblikovanih, tehnično čvrsto izšolanih, izravnanih, je pokazalo od nedavna do danes strm napredek. Ravno pri «Krakovem-Trnovem» se jasno vidi, kaj zmore naobražen, spreten pevovodja. Z njim zbor raste in pada. Zato bodi prva skrb vseh zborov, da si pridobe dobro strokovno moč. Diletiranja mora biti čimdalje manj, ako hočemo napredovati. Glasbeno naobraženih pevovodij imamo vsako leto več in ako se Savez poprime krepko za oživotvorjenje pevovodskih tečajev, pa se bo delo v pevskih zborih razvilo še veselejše in smotnejše. Vem, da se v odseku za narodno prosvečevanje pri ministrstvu prosvete resno bavijo z mislijo na učiteljske tečaje za zborovodje in sem dobil od tam prošnjo, da škiciram program, nastavni plan in pravilnik za tak tečaj. «Krakovo-Trnovo» se je torej pod Gröbmingom neverjetno dvignilo in predstavlja že danes moški zbor, ki opravičuje najlepše nade v bodočnost.

Nov za nas Ljubljance je bil dalje nastop «Celjskega pevskega društva» pod vodstvom šegule. Celjani so se na moč krepko afirmirali. Šegula je znan glasbeni delavec, priden, smotren, uglajen, eleganten pevovodja, ki ima svoj 70članski mešani zbor brez diferenc v svojih rokah. Zbor predstavlja seriozno glasbeno enoto, ki gleda visoko, se svoje veljave samozavestno zaveda, ki živahno in z vsak dan večjim uspehom dela in ki je svojemu rodnemu mestu v čast. V zboru so vztrajni pevci — neki gospod prepeva v njem že 37 let —, gladkih grl, izravnane pevske linije, zbor pravilno govori in diha, smotreno dinamično raste in pada, pevovodja inteligentno interpretira, skratka: tehten, uvaževan zbor.

Veselo in ambiciozno je nastopila mlada, čvrsta «Sava» iz Ljubljane pod vodstvom stremiteljnega mojega učenca Adolfa Gruma. V zboru krepko sodeluje nekaj naših dijakov. Zaradi mladosti grl ima zbor jasno, svetlo barvo, je zlasti v višini zmagovit, krepak v ritmu in dinamični, samozavesten, odločen. Pevovodja se vzorno drži, njegove mlade roke so kaj energične, vé, kaj hoče. Zbor bo z njim raste in bo kmalu vreden brat starejšim moškim zborom.

«Ljubljanski Zvon» pod Zorkom Prelovcem se je s svojim nedeljskim nastopom zopet nenadoma čvrsto dvignil. Zdi se, kakor bi poslednji čas šinil vanj nov, osvežujoč duh. Veselim se tega. V njem nisem opazil prednjačenja posameznih glasov, glasovna črta je prijetno izravnana, razmerje ženskih in moških grl zelo zadovoljivo. Tehnično se sedaj more «Ljubljanski Zvon» meriti brez skrbi z vsemi ostalimi nastopivšimi mešanimi zbori. Zvočen je, prepričevalen v izražanju, izpiljen, kos težavnim nalogam, krepko discipliniran, z veliko voljo, stremiteljnim hotenjem, vzorno vpet, sme biti ponosen na svojega voditelja, ta pa nanj.

Nekam slaboten je postal «Cankar». Slišal sem ga že v dosti boljši formi. Nepopoln zbor je, manjka mu gladkih visokih glasov. Pokoril se je najbrž disciplini in morda proti volji nastopil. Njegov razboriti in večji pevovodja Kristo Perko je imel s svojim nezadostnim materialom dokaj težko stališče. Prepričan sem, da je zborova slabost le trenutna, kar bi «Cankarju» prav iz srca želel. Ambiciozen je v najvišji meri, zelo delaven, močne volje, visoko nad povprečno linijo, izbirčen v programu, samosvoj, nevsakdanji. Svojim nelahkim nalogam bo, ko si zopet opomore, tako čvrsto kos, ko je bil do sedaj vedno.

Koncert je zaključila «Ljubljana» pod vodstvom doktorja Antona Dolinarja v 60članskem mešanem zboru. «Ljubljana» je krepka, elastična pevska enota, ki se ji zlasti prilagajo ljubeznive, domače narodne stvari. S svojimi bistrimi, svetlimi ženskimi in solidnimi moškimi glasovi ubira svojo pevsko pot živo navzgor, sledi svojemu tehtno znajočemu pevovodji izlaska preko vseh pragov in dosega močne in trajne uspehe.

Res, ponašati se moremo s tako pevsko armado. Vesel je že gotovo naš pevski oče Matej Hubad, čigar ime ima čast nositi. Z zadoščenjem ji smemo tudi mi komponisti — bilo

nas je na programu 20 — zaupati svoja dela, kajti v skrbnih in večjih rokah so. Zahvaljujem se pevovodjem in pevcem v imenu vseh nas za skrbno negovanje in lepo, zadovoljivo izvajanje naših kompozicij. Pozabiti ne smemo na skupno, tesno zvezo vseh nas; drug z drugim rastemo, drug z drugim se radujemo uspehov; priznanje in čast pevcem je tudi naše priznanje in naša čast.

Tega in onega je bilo v nedeljo v Unionu veliko in v resnici zasluženega.»

Novosti

Dr. Josip Čerin: Solnčni dnevi. Pesmi za dobro voljo. Samozaložba. Cena? Venček narodnih dobrovojni pesmi, spretno in posrečeno prirejenih za klavir.

Dr. Josip Čerin: Naša vojska. Marš. Samozaložba. Cena? **Škrjanček poj!** Marš po narodnih pesmi. Samozaložba. Cena? Vse izdaje so prirejene za orkester na lok in na pihaja ter za salonski orkester. — Domačih skladb našim godbam v resnici manjka, zato jim bodo te skladbe prav dobro došle. Priporočamo jih!

Ljubitelj petja je lansko leto v «Zborih» razpisal nagrado za uglasbitev Gomilšakove pesmi «Le enkrat še» za moški zbor v narodnem slogu. Skladatelj se na vabilo niso odzvali, pesem je uglasbil edini urednik «Zborov», Zorko Prelovec. Skladba izide v glasbeni založbi pevskega društva «Ljubljanski Zvon».

Glazbeni prilogi «Sv. Cecilije» za godinu 1927, 1928, 1929 i 1930. Uredio Franjo Dugan. Vse glasbene priloge sv. Cecilije zadnjih štirih let v eni zbirki. Mnogo dobrega in uporabnega materiala za cerkvene zборе. Cena?

A. Mav C. M.: Mati objokanih. 12 Marijinih pesmi za mešani zbor. Cena 12 Din. — Pravi Mavov ljudski ton veje tudi iz teh njegovih preprostih, pa toplo občutenih pesmic. Vsem cerkvenim pevskim zborom jih ne moremo dovolj priporočiti v nabavo in izvajanje.

Alojzij Mav C. M.: Litanije presv. Srca Jezusovega. Cena 4 Din. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Zorko Prelovec: O, da je roža moje srce. Besedilo Mirka Kunčiča. Kvartet, oktet ali moški zbor z baritonskim solom. Glasbena založba pevskega društva «Ljubljanski Zvon».

Cena prvi kupljeni partituri 5 Din, nadaljnjim po Din 1-50.

ODPRTA NOČ IN DAN SO GROBA VRATA.

V Krškem je nenadoma umrl pevovodja Vekoslav Čander, brat hrastniškega pevovodje Davorina Čandra. Pokojnik ima mnogo zaslug za razvoj glasbenega življenja v Krškem. Bil je zelo delaven, zato je z njegovo smrtjo utrpela zlasti krška Glasbena Matica težko izgubo. Bodi blagemu pevovodji ohranjen v naših pevskih srcih časten spomin!

Iz uredništva in upravništva

Drugi zvezek letošnjih «Zborov» je posvečen spomenu prvega slovenskega skladatelja Jurija Fleišmana, ki mu odkrijejo v njegovem rojstnem kraju, v Beričevem pri Ljubljani, v nedeljo dne 7. junija spomenik. Razen dveh skladb so v današnjem zvezku vse Fleišmanove v priredbi prof. dr. Pavla Kozine. V prihodnjem zvezku «Zborov», ki bo kmalu sledil, pa dobe zbori zopet raznoliko, za svoje priredbe uporabno blago. S svojimi skladbami bodo zastopani Ocvirk, Prelovec, Puš in Tome.

Lepo prosimo vse cenjene sotrudnike za nove skladbe in književne prispevke, vse cenjene naročnike pa za čimprejšnjo poravnavo naročnine.

Prihodnjemu zvezku «Zborov» priložimo posebno prilogo o turnejih pevskega zbora mariborske Glasbene Matice po Srbiji.

Zaradi zamude in pomanjkanja prostora smo morali ves ostali material (koncerte, opero, glasbene liste, rubriko Razno) odložiti za tretji zvezek.

Podpirajte «Zbore», pa tudi «Cerkveni Glasbenik» in «Pevca»!

Urednikov zaključek 15. maja 1931.

"HIMNUS NA UODNIKA."

Za Fleišmanovo slavje

priređil Dr. Pavel Kozina
(Ljubljana)

Veličastno.

Ženski zbor
Slava, sla-va, sla - va!

Tenori
mf Jurij Fleišman, Slava, slava, sla - - va! Tvoja

Basi
mf Jurij Fleišman, Slava, sla - va! *f* Sla - va!

Bariton

Moški zbor
mf Tvoja struna je za-pe-la, domo-
Mesni zbor
stru-na je za-pe-la, domovi - na se zavze-la. Tvoja struna je za-pe-la, domo-
p Tvoja struna je zapela, domovina *mf*

vi - na se za-vze-la. **Ženski zbor**
f *ff* *f* *mf*
vi - na je vzplamte-la. Sr-ca vsa je vnel nje glas, srca vnel nje glas. Sr-ca vsa je vnel nje

Bariton

Tenor
mf Noč moril - na je zbe-ža - la, neumrjo - - ča ti o-sta - la bode

mf Noč moril - na je zbeža - la, neumrjo - ča ti o-sta - la

pp **Moški zbor** *pp* Noč mo - - ril - - na

Sopran

sla - va večni čas, bude sla - va večni čas. *mf* Noč moril - na je zbe -
 bude slava večni čas, bude slava večni, ve - čni čas. *p* Noč morilna je zbe -
 je zbe - - ža - - la, *pp* ne - -
pp

ža - la, ne umrjo - ča ti o - sta - la bo - de sla - va večni čas, bo - de slava
 ža - la, ne umrjo - ča ti o - sta - la bo - de sla - va večni čas, bude
 umr - - jo - - ča ti o - -

ve - čni, večni čas.
 slava ve - čni čas. *mf* bo - de sla - va večni čas,
 sta - - la *Mešan zbor* bo - de slava večni čas, bo - de sla - va večni
mf bo - de sla - va večni čas,

Bariton

Slava večni čas, slava večni čas, slava, sla - va ve - čni čas.
 čas. Bo - de sla - va ve - - čni čas. *ff* Sla - va, sla - va, sla - va!
 čas. *f* Bode sla - va ve - čni čas. *ff*

"Zbori" 1931
Letnik VII., št. 2b

TRIGLAU.

† J. Fleišman

Allegretto

Sopran
Alt
Tenor
Bas

mf *p*

U go-renjsko o-zi-ram se skalna-to stran, Trigla-va blišče se vr-

mf *f*

ho - vi, — prot' ja - snemu ne - bu ki - pi ve - ti - kan, — kaj de - la - jo,

p *mf*

gle - da, si - no - - vi. — On vi - del je zgodbo, Slo - ve - nje otrok, — je

sli - šal njih pe - tje, njih vrisk in njih jok. — Use

sli - šal njih pe - tje, njih vrisk in njih jok. — Use je vihar razdjal, — use

je vihar razdjal, — pa na-rod zmiraj stal!

je vihar razdjal, — pa na-rod zmiraj stal, — pa na-rod zmiraj stal!

Gledal nad Trigla-vom ne-ba o - bok, — *Soli.*

Gledal nad Trigla-vom ne-ba o - bok, — gledal nad Trigla-vom ne-

Tutti. Gledal nad Trigla-vom ne-ba o - bok. — *rit.*

ba o - bok. — Gledal nad Trigla-vom ne-ba o - bok. — *rit.*

„Zbori“ 1931
Letnik VII., št. 2c

TRI ŠOLARSKÉ PĚSMI.

† J. Fleišman - dr. P. Kozina
(Ljubljana)

I. Mirno.
Mladinski zbor

mf Oj, zlati čas, oj, zlati čas! *rit.* *a tempo* *p* Mi-nu - ta, ki mi-ni - la, ne
Oj, zlati, zla-ti čas! Mi-nu - - ta, ki mi-ni - la, ne bo -

mf bo se po-ur-ni - la; kar ča - sa za-mu-diš, — ga
mf se ur-ni - la; kar ča - sa za - mu -

rit. *pp* ve - ko-maj zgubiš, ga ve-ko-maj, ga ve-ko-maj zgu -
p *rit.* *pp* diš, ga zgubiš, ga ve-ko-maj, ve-ko-maj zgu -

p biš ga ve - ko-maj zgubiš, — ga ve - ko-maj zgubiš.
p biš, ga iz - gu - biš.

Živahno.

Šo la bod' pozdravljena, ti nas veseliš, si za nas pripravljena, da nas podučiš.

II. Šo - la, bod' po - zdravlje - na, si za nas pripravljena, nas u - čiš.
Šo - la bod' po - zdrav - lje - na, si pri - pravljena, nas u - čiš.

Se u-či-ti prav le-po naj e-di-na skrb nam bo, naj e-di-na skrb nam bo.
Se u-či-ti skrb nam bo, skrb nam bo,

Se u-či-ti prav le-po naj e-di-na skrb nam bo, naj e-di-na skrb nam bo.
Se u-či-ti prav le-po naj e-di-na skrb nam bo, naj e-di-na skrb nam bo.

le skrb, le skrb, nam bo.

III. *Zmerno.*

Povzdi-grimo ve-se-li glas, ju-naško si za-poj-mo, da
Povzdignimo vese-li glas, ve-seliglas, ju-naško si zapojmo,

nam prije-trno te-če čas, po bra-tov-sko ži-vi-mo!
da nam prijetno teče čas, po bra-tov-sko ži-vi-mo!

Da štud'zase dosti dni vedno peli brez skrbi: ži-vi-te, pri-ja-šči, brez skr-bi!
Da pe-li brez skr-bi, bi brez skr-bi!

Da štud'zase dosti dni vedno peli brez skrbi: ži-vi-te, pri-ja-šči, brez skr-bi!
Da pe-li brez skr-bi, bi brez skr-bi!

DVE NABOŽNI MLADINSKI PESMI.

1. Sveti trije kralji.

Dušan Vargazon.

E. Adamič.
(Ljubljana)

Pripovedovaje.

Mladinski
zbor

mf Prvi kralj: Čarobna zvezda, kod nam kažeš v temi, pot no-coj? *mf*

Drugi kralj: Prekrasna

Tretji kralj: *mf* Kakosvetal je svod, smo že končali
zvezda, kje izpolni nam želje tvoj soj?

mf potsteboj no-coj? In angelci prebeli so pokukali iz lin, trem kraljem razo-

počasnejše *f* de-li so: Utejsajici na slamici vas čaka Božji Sin.

Utejsajici na slamici vas čaka Božji Sin. Utejsajici

hitrejše *cresc.* *rit.* *p* v tejsajici na slamici vas čaka božji Sin.

sajici na slamici vas čaka Božji Sin.

2. V Jeruzalemu vse že spi.

Karel Širok.

E. Adamič.
(Ijubljana)

Pripovedovaje.

Mladinski
zbor

mf U Je-ru-za-le-mu vse že spi, no-be-na lučka ne ža-ri, le pod Kalva-ri-

rit. jo go-ro, tam lučke tri go-re: *a tempo* druga pri te-sar-ju,

a tempo *mf* pr-va pri vr-var-ju, *mf* *riteti* Urvar še bdi in ple-te vrvi, in nič ne ve, da te vr-vi po-vežejo roke Jezusove

a tempo *mf* Te-sar še bdi, se-ki-ro vihli in nič ne ve, da te-še križ, da Kristusove roke raz-

rit. pnejo nazj. *a tempo* *mf* Kovač še bdi in žreblje vari in nič ne ve, da žreblji ti prebi-jejo dlani

molto rit. Je-zu-so-ve. *Pocasi.* *p* Še e-na lučka, se mi zdi, ne-ke-je br-bi:

rit. ri-ja tam *mf* Ma-ri-ja tam *f* sol-ze to-či. za Je-zu-som.

Priloga „Zborom“
1931, št. 2

SANJE.

Dr. Pavel Kozina.
(Ljubljana)

Moderato.

Glas

Klavir

mf

mf

p

rit.

rit.

Oj, no-coj sem jaz sa-nja - la, da sem
Ro-ko sem mu koj po-da - la, bi-la
Rožce žlah - lno so di-ša - le, kot spla-

rož' - ce tr-ga-la, venček zal v ro-kah dr-ža - la in na
sva pod li-pi-oo; se po sen - ci spreha-ja - la, sedla
nin - skih ble vr-hov, čez do-li - ne sa-pe gna - le k na-ma

J. Fleišmanov napev iz „Besede“, III. zv.

ljub' - ga ča-ka-la.
 sva - na klo-pi-co.
 mi - li glas zvo-nov.

pp *accel.* *pp*

Se za-sli - ši mili glas,
 Se na nje - ga naslonim,
 On pa vsta - ne zdaj ve-sel,

cresc. *f rit.* *p*

pel in žviž - gal je čez vas;
 menim, da gar' vrg' ži-vim;
 me je kuš - nil in ob-jel;

pp *p accel.*

ko za - -
tak' je
kak' je

mf *f* *f rit.*

piu lento

gle - dal me ve-sel, me je kuš - nil in ob-jel,
gle - dal me ve-sel, me je kuš - nil in ob-jel,
bi - lo mi sr-ce, ni blo res, ble sa-nje le,

ff piu lento

mf *p*

ko za-gle - dal me ve-sel, me je
tak' je gle - dal me ve-sel, me je
kak' je bi - lo mi sr-ce, ni blo

mf *p*

kuš - nil in ob-jel, me je
 kuš - nil in ob-jel, me je
 res, ble sa-nje le, ni blo

pp

kuš - nil in ob-jel.
 kuš - nil in ob-jel.
 res, ble sa-nje le.

pp

I. II.

a tempo *ppp*

Lepe opreme,
ugodno odplačevanje!

Najbolje kupite
ŠIVALNI STROJ in KOLO

samo **Gritzner, Adler** za dom, obrt in industrijo. Švičarski pletilni stroj **Dubied.**

Pisalni stroji v treh velikostih!

Društva poseben popust! Posamezni dell za vse stroje
in kolesa, pnevmatiko edino le pri

Josip Petelinc, Ljubljana

Telefon
št. 2913

LITOGRAFIJA
OFFSETTISK

ČEMAŽAR IN DRUG

LJUBLJANA, IGRIŠKA ULICA 6

RAZMNOŽUJE NOTE PO ZELO SOLIDNIH CENAH
TER IZDELUJE VSAKOVRSNA DRUGA LITOGRAF-
SKA DELA, KAKOR ETIKETE, LEPAKE, DELNICE ITD.

GLASBENE PRILOGE „ZBOROV“
SO NATISNJENE V LITOGRAFIJI
ČEMAŽAR IN DRUG.

DOBRA MISEL!

Denar za **POZNEJŠA LETA** si prihranim najlaže — z zavarovanjem.

Otrokom pripravim denar **ZA DOTO** — z zavarovanjem.

Ako me doleti **NENADNA SMRT**, pripravim družini tolažbo — z zavarovanjem.

Vse vrste zavarovanj Vam ugodno izvrši priznana tvrdka

Jugoslovanska zavarovalna banka SLAVIJA v Ljubljani, Gosposka ul. 12.

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO

LJUBLJANA

Brzojavni naslov:
KREDIT LJUBLJANA

Prešernova ulica šte. 50

(v lastnem poslopu)

Telefon št. 2040,
2457, 2548, 2706 in 2806

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz
in valut, borzna naročila, predjemi in krediti vsake vrste, eskompt in inkaso
menic in kuponov, nakazila v tu- in inozemstvu, safe-deposits itd. itd.

GROM D. Z. O. Z.

CARINSKO-POSREDNIŠKI
IN SPEDIJSKI BUREAU

LJUBLJANA
KOLODVORSKA ULICA 41

Naslov brzojavkam: GROM
Telefon Int. 2454

Zastopstva na vseh mestih tu- in inozemstva

Zastopnik mednarodne družbe spalnih
voz S. O. E. za promet ekspresnih pošilk

„ORIENT“

D. Z. O. Z.

LJUBLJANA

tvornice kemičnih in oljnatih barv,
lakov, firneža in steklarskega kleva

Zaloga vseh slikarskih in pleskarskih potrebščin.
„Deka“-Lasur, Echt, Pigment in Relief-barv za
slikanje na svilo, baržun itd., šolskih, študijskih
in umetniških barv, slikarskega platna, tušov, pastel
in čopičev vseh vrst ter po najnižjih cenah le v

prodajalni na Dunajski cesti šte. 14

poleg trgovine Schneider & Verovšek.

USTANOVLJENO LETA 1895.

RUDOLF WARBINEK

TOVARNA

ZALOGA IN IZPOSODJEVALNICA
KLAVIRJEV

LJUBLJANA
GREGORČIČEVA ULICA ŠTEV. 5.
in RIMSKA CESTA ŠTEV. 2.

Poštni čekovni račun št. 4.0175.

Popravila se izvršujejo točno in ceno, tudi na obroke.

SRAJCE

modne in športne, kravate, na-
ramnice, žepne robce, palce,

damsko perilo

moderne bluže, torbice, flor,
nogavice in rokavice v krasni
izbiri in po najsolidnejših
cenah pri tvrtki ŠTERK nasl.

MILOŠ KARNIČNIK

LJUBLJANA

Stari trg št. 18

Perilo po meri! Velika zaloga čipk!

AKO ŽELITE BITI VEDNO TOČNO PO-
STREŽENI Z NOTAMI, OBRNITE SE NA

MATIČNO KNJIGARNO

LJUBLJANA

KONGRESNI TRG 9

POŠTNI PREDAL 195

KI IMA VSE SLOVENSKE
IN TUJE MUZIKALIJE
VEDNO V ZALOGI